

Stöde Musikveckas verkliga kraftprov

Tyskland har en fantastisk kultur och kulturhistoria.

KONSERT

Stöde Musikvecka: Goldberg-variationerna - huvudleder, avfartsvägar, omvägar

Petra Marianowski, cembalo, Priya Mitchell, violin, Peijun Xu, viola, Lars Jönsson, piano, Jakob Hedbrink, föredrag Stöde kyrka, onsdag

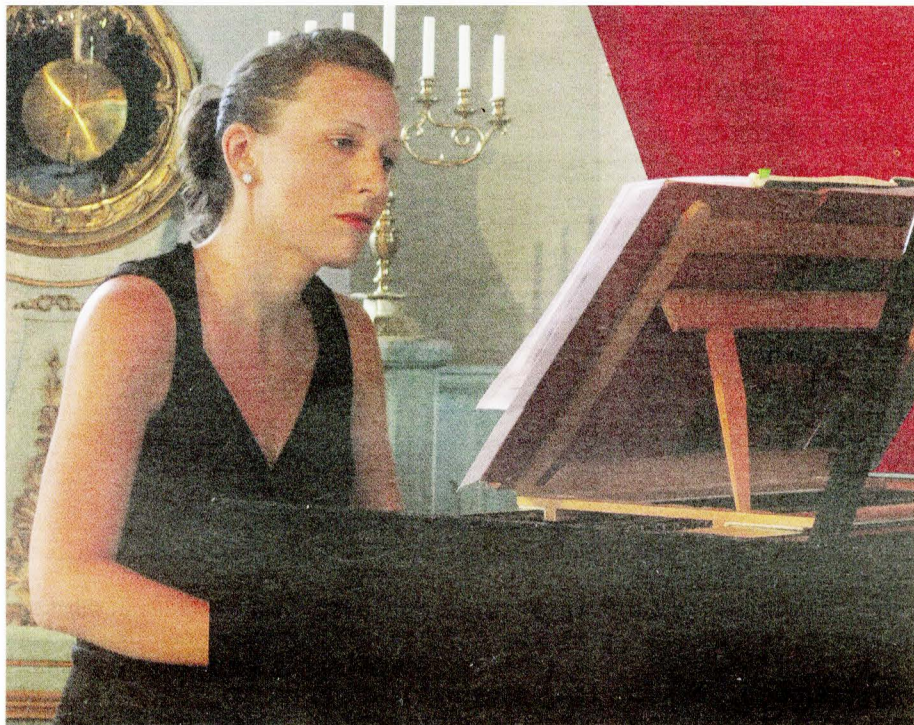
RECENSION Men ofta är det som om åren 1933–1945 blivit ett svart hål som slukar allt annat, tyckte Jakob Hedbrink.

Han tillför samtalet till årets konserter; och onsdagens tankeutbyte med Lars Jönsson passade utmärkt till kvällens musik. Det var gripande att höra Jakob Hedbrink vittna om hur svårt det är än i dag för en tysk att öppet få glädjas över sitt land; och om hur han själv gjort upp med

familiens nazistiska förflutna genom att ta fram sanningen om morfadern, SS-mannen. En kvinnlig vän av judisk härkomst hjälpte honom att till slut kunna mildra skamkänslan över sitt arv.

Wagner är bland tonsättare den som mest fått symbolisera antisemitismen. Men inte fanns det något i konsertens små lyriska Wagnerstycken som talade om makt, över- och underordning eller idén om bättre och sämre folk. Här ljud bara det allmänt mänskliga: starkt känslöflöde, stilla meditation och ljus idyll. Liksom i måndags blev det sånglikt när Peijun Xu spelade, som om hon formar vokaler och konsonanter med sin klara altfiolklang. Och än en gång visade Priya Mitchell och Lars Jönsson en spännvidd från djup intensitet till ett stadium då musiken nästan håller andan.

Samtalet och lite ljus Wag-

Cembalisten Petra Mariakowski genomförde musikveckans stora kraftprov med Bachs Goldberg-variationer.

FOTO: LEIF LAGERSTRÖM

ner blev en fin kontrast till den massiva musiken efter paus. Bach fick här stå för allt i den tyska kulturen som

ligger utanför de mörka tolv åren, och hans Goldberg-variationer för cembalo är ett mastodontverk, ett 50

minuter långt elddop för en cembalist. På så lång tid hinner en publik somna om musikern slöspelar, men det

gör förstås inte en artist som Petra Mariakowski.

Hon är briljant och säker, rena fingerakrobaterna, och hon gav de 30 variationerna olika färger, tjocklek och grader av hetta och svalka. Hennes händer rörde ibland upp orkaner ur cembalon; ibland svepte vindilar fram över strängarna, ibland sjöng de. Någon gång tycktes de slå kullerbyttor över tangentbordet, ibland dansade de en insmickrande och ålderdomlig dans och någon gång blev klangen så moderna att endast instrumentet påminde om att i var i barocken. För mig blev karaktärerna visuella mönster: vissa glesare och rakare, vissa så täta och krusiga att ingen ospelad yta blev kvar.

Publiken i Sundsvall ger ofta stående ovationer; i Stöde händer det mer sällan. Men Petra Mariakowski fick det. Och det var hon väl värd efter denna musikveckas verkliga kraftprov.

Susanne Holmlund